מערכת
העולם הזה
FRONTPAGE
ASI ES!

העורך הראשי: אורי אבנרי
ראש המערכת: שלום כהן
עורכי־משנה: דוב איתן, ברוך נאדל, אורי סלע
עורך כיתוב: שי לביא
עורך תבנית: סיסה אילן
הכתב הראשי: עמנואל פרח
צלם המערכת: יהודה זעירא
חברי המערכת: משה בן־אפרים, יחיאל בשן, ניצה נבו, לילי נלילי, רותי ורד, בוזי והבי, יותן ורבקה זראי, אוסקר פאובר, אביבה פסן, עפרה קינן, מילכי קשת, אברהם רפפורט.
עורכי המהדורה האנגלית: דניאל שטרן, דויד סספור.
הממונה על המהדורה הספרדית: שלמה הררי

הוצאת העולם הזה בע"מ. דפוס ישראל בע"מ, ת"א טל. 23204. רח' גליקסון 8 תל־אביב. מען המברקים: "עולמפרס" ת. ד. 136, טלפון 26785. כתובת לאור: העולם הזה בע"מ. הצייר הראשי: שמואל ברמור. מנהל מבצעים: שלמה אדיר. עורך דפוס: אריה אריאלי. מנהל מעבדה: דוד פרייג.

אין מערכת אחראית עבור תוכן המודעות. מלבד "דו"ח לצרכן". "דו"ח למתבדר". "דו"ח לנוסע" וכל מודעה בטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכן ולדעות המובעות בהן. ושאינן משקפות בשום צורה את דעות המערכת.

עבור מודעות המתפרסמות תחת הכותרת הכותרים אבור הסוכנות על־ידי חברי המערכת ונבדקות

בניו יורק,

לאן הגענו בארץ זו?

הנה קם לו עתון „פורנוגראפי", עתון „חסר כל חשיבות", עתון של „חבורת נערים אוילים", וכותב לו מאמרים. ומה קורה? הארץ מזדעזעת. חיפה העיר מתהפכת. המשטר המקומי האימתני ביותר בישראל מגלה סימנים של מחלת־עצבים. כנסת ישראל מקדישה יום שלם לדיון על קורותיו. ראש־הממשלה בכבודו ובעצמו מתפנה מעיסוקיו החשובים. הממשלה דנה בו כמה פעמים בישיבותיה הסודיות. ואפילו אותו נבל מקצועי, שנשבע בכל הקדשים שלא יתיכח עמו בשום פנים ואופן, גם הוא חוזר שוב ושוב לנבוח לעומתו.

מהו הנשק הסודי שחולל סערה זו? האם כשרון עורכי העולם הזה? שני משמיצי העיתון, ח"כי מפא"י נמיר וגוברין, סברו שכן. אנו חולקים על כך. יודעים אנו מה דלים כוחותינו. אם כן, מהו הנשק הסודי? נשק שנשכח מזמן בשוק המפלגתי. נשק סודי מאד ושמו אמת.

שום נשק אינו יורה מעצמו. דרושה יד שתפעילו. דרושה יד שתביאו אל שדה הקרב. מקוב בו שורקים הכדורים ומתפוצצים הפגזים. גם לנשק האמת דרושים אנשים הגונים. שאינם נרתעים מפני הסכנה. אולם כשנמצאים אנשים אלה, ואפילו דל כוחם, הרי הופכת האמת בידיהם לנשק אדיר ומוחץ.

זהו לקח־הביניים של המאבק החיפאי, שעודנו רחוק מסיומו.

•

אמור לי מי ידידיך, ואומר לך מי אתה.

מ' שהקשיב בכנסת לנאומי ח"כי מפא"י, נאלץ היה לשים לב כיצד צץ שמו של דוקטור עזיאל קרליבך אחר כל כמה משפטים, כאילו היה עורך הדור. מרדכי נמיר הסתמך עליו, עקיבא גוברין אמנם התבייש להזכיר את שמו, אך קרא כמה קטעים מאמרי־ההשמצה שלו. ואילו התותח המפא"יי הגדול, יעקב שפירא, בכה מרה על העוול הגדול שעשה העולם הזה בקראו לאותו נבל מקצועי בשמו, אידיליה מלבבת, לא כן?

קרליבך אינו כפוי־טובה. המתחיל בנובלה, אומרים לו גמור. לכן הקדיש השבוע את כל מאמציו לנקודה אחת: לגרות את העולם הזה לגלות את המודיע שהזהיר מראש כי עומדים להכיח מצצות.

ובאמת, למה לא? בעודתי במשטרה מסרתי שהמדובר ב„אישיות מרכזית הקרובה לצמרת מפא"י". מניתי הפצצות יודעים שזו האמת. שום אדם אחד לא יכול היה לדעת מראש על תיכנון מעשי־האלימות. הם משתוקקים מאד לדעת מי האיש. שהרי לאן נגיע אם אישיות מרכזית בצמרת מפא"י מוסרת ידיעות לעתון משוקץ כמו העולם הזה?

במצב כזה, שום נבל אינו בטוח בעיסוקיו. צודק איפוא קרליבך אם הוא משתדל לגרותני עד שנגלה את השם. לשוא, דוקטור יקר, לשוא.

•

לזאבוננו הגענו למצב שאדם חייב לחשוב פעמיים לפני שהוא ניגש למסור ידיעות למשטרת ישראל. השבוע מסרתי לה ידיעות מוסמכות העלולות להוביל ישר לקן הטרוריסטים בחיפה, ידיעות שנתגלו עקב החקירה הבלתי־תלויה של מנגנון העולם הזה. תבין מדוע היססתי שעה ארוכה, אם תשמע על אחת הפרשות המוזרות הקשורות למאבק החיפאי, שאפשר לקרוא לה „תעלומת המיסמכים הגנובים".

המסמכים הגדונים, שני פרוטוקולים של ישיבות עיריית חיפה המתוחות לכל אדם, היו בידי אחת ממזכירות העולם הזה, שנפלה למשכב. היא ביקשה את קרובתה להעבירם למשרד. בדרך נתקלה זו בקצין, שגנב מידיה את המיסמכים והעבירם למשטרה. המשטרה לא החזירה אותם. במקום זה פתחה בחקירה אחרת: כיצד הגיעו המיסמכים לידינו?

זה כבר מוזר. עוד יותר מוזר ההמשך. על אחד המיסמכים היה רשום שמו של עסקן חיפאי. תוך 24 שעות הוזכר אותו עסקן בכנסת, בפי דובר מפא"י. אין ברירה אלא להניח, עד שיוכח ההיפך, שכל ידיעות המשטרה מועברות באופן אוטומטי, תוך שעות מעטות, למרכז מפא"י. ואם כן הדבר לגבי מיסמכים שאינם חיוניים, מה הדין לגבי ידיעות סודיות, העלולות לסבך אנשי מפא"י חשובים אחרים באישום של נסיון לרצח? האם אין לחשוש שמיד עם היוודע הידיעות תתחיל יד נעלמת לטשטש בחריצות את העקבות?

אם היה ספק כזה, פוזר השבוע. בטאון מפא"י דבר פרסם במאמר את פרטי העדויות שגבתה המשטרה בחיפה בענין המסמכים. אם לא יודיע המפקח הכללי של המשטרה מיד, שפוטרו הקצינים הגבוהים אשר העבירו את החומר הסודי של חקירות המשטרה למרכז מפא"י, לא תהיה ברירה אלא לקבוע בבטחון שמשטרת ישראל הפכה לזרוע מסייעת של מרכז מפא"י. במקרה זה יסמוך רק אידיוט מושלם על חקירותיה.

שני שפיון

מכתבים

הדי ההתפוצצות

העולם הזה (921) כתב כי מאחורי מתקפי עורכי העתון עמדה אישיות ידועה מצמרת אחד משרותי המדינה. העתון מוסיף: המערכת הניח את מסקנות החקירה לפני הציבור כאשר יפרוש אדם זה מכהונתו הלאומית הנוכחית.

מצחיק לקרוא שאחם מחכים (עוד 30 שנה?) שהאישיות האלמונית תפרוש. האם באמת הנכם כה תמימים לחשוב שאישיות הצמרת שלולה אי פעם לפרוש מתפקידה?

אם יש לכם דם, נלו מיד את פרצופה של אותה אישיות שיהכון ויד לה גם בפצצות תאח־דונות. אחרת, הואילו ברוב טובכם להוריד מעל שתר נליונכם את הסיסמא „בלי מורא, בלי משוא פנים".

אביחי יהודיוף, תל־אביב

ובלי חוק צנזורה?

...ועל עצם הנסיונות להשתיקכם אין לי אלא לאחל לכם שיבוא יום והמשטר הזה יוקע על־ידי כל אזרחי המדינה...

שמעון חמילבסקי, ירושלים

...באשר למכתבכם מיום 24.5.55, אשר אליו דיתה מצורפת חוברת בשם דמותו של ננסטר. הרי לא מצאתי בחוברת זו כל דבר אשר חורג ממסגרת הדישא של סעיף 207 לפקודת החוק הפלילי, 1936. אם פורסם על ידי מי שהותקף ויכל להדניש עצמו נעלב על ידי המאמרים ש־פורסמו בעתונכם.

חיים כהן, היועץ המשפטי לממשלה, ירושלים

...לא נשקום ולא ננוח עד שננלה אנו, סוראי העתון, את מניחי הפצצה. אם אין המשטרה דואגת לכך — נדאג אנו!

משה מתנה, פתח־תקוה

...אין רשות וחכות לשום עתון בהדינה להשביץ בצורה כה וסה ראש עירייה אשר למרות כל התנדותכם לו, אין לחכחיש את פעילותו החיו־בית למרות כל הנקודות השליליות הנמצאות בו ככל אדם נורמלי אחר...

קבוצת מבקרים צעירים (בני 14), חיפה

שמחתי לראות כי על אף הפיצוץ הופיע עתונכם כרגיל, ואפילו העלה את שיב החומר...

מיכאל מזרחי, טבריה

יש להחמיר בעונשם של החבלנים באם יתפסו, מעשיהם חורנים ממעשה נבלה רגיל. אם אחד מהם קורא את העתון, אז אני יכול להציע לו רק שיפסיק. פעמיים לא הלך — חבל על הפעם ה־שלישית...

אהרון ויצמן, חיפה

המשיכו במלחמתכם הנועזת לניקוי „אורוות אבניאס" של החושיים הציבורי שפשה כנגע. מס־איר בכל מערך המוסדות הציבוריים בישראל וממוסם כסרטן ממאיר את אשיות המוסר וכבודו של העובד הציבורי.

מובטחני כי החלטתכם להוקיע פרשה זו עד תומה, ויהיו הכיסקוראות שתקבלו אשר יהיו. הנוער הבלתי־משיחד והציבור הדמוקרטי בישראל — עומד מאחוריכם!

עיבד מוניציפיאלי ותיק, חיפה

אני מאחל להחבלנים הבלתי־ידועים הצלחה מהי־רה ושלמה. כי השתקתכם והשתקת שקריכם רק תועיל למדינה ולכל עם ישראל.

אחד מאלה שמוכן לחתר על עתונכם אחת לתמיד

שמעתי שרוצים להרוג אתכם אם אתם עדיין בחיים אז תמצאו את הסוכריות הרצופות בזה. רצוף חבילה סוכריות אחת (ללא רעל).

זלמן שנורפרקצן תל־אביב

חיים, מצענו. תודה.

הכרזונות המפלנתית אשר תקפה מפלנות או־פוזיציונית בטבריה, חיפה ועוד. תקפה גם אותכם. לא היתה זו מכה ניצחת ואני משוכנע שהם ישו־בו לתקוף.

על הציבור, אפילו אם אינו שלם עם רוח עתונכם להגן על זכותכם להביא הברכם לציבור.

אליק מג, חיפה

אם היה לו לתושי איזה סיכוי קטן להבחר, הרי עתה אחרי הפצצות אבדה לו כל תקוה...

אזרח חיפאי

הפצצות על העולם הזה דסות ישראל? הן צידו האחד של המטבע שפסוקי שישנה כך (העולם הזה 919) מהתה את צידו השני. המשיכו ב־מאבככם בשני צידי המטבע — הציבור אתכם.

יהושע בר־און, תל־אביב

במלים אי אפשר להביע את הזדעזותי נוכח מעשי הנבלה שנעשו לכם. עתה אני מבין את משמעות המלים „לא מורא, לא משוא פנים". חיזקו ואימצו!

משה קרפף, חיפה

חזרם החושיסטי בספרות

לאחר שראיתי כיצד התנייכו כל סופרי חושי בהמוניהם לשלם שכר־דירה מיולוי בתוספת מס־שפתיים עירוני, החלטתי למשוך בעט בעצמי ולחבר קטע מתוך המאניפסט החושיסטי: „הסופר אין לו מה להפסיד בלחי־יאם את השוראת דירה ומלוה לפניו לזכות בה."

שלום כץ, נתניה

סוחר כותב גם שירה
לחושי הקדוש יצירה.
„נו," אמר החסיד,
„הספרות לא תפסיד,
ואני עוד אראיש דירה!"

דייר־משנה, חיפה

פצצת סרחון

עכשיו אתם באמת בסדר. כשמישהו עובר את הנבול, אתם עונים לו. ד"ר עזריאל קרליבך עבר את כל נבולות הנבלה כשרמז כי אתם פוצצתם את עצמכם. מאמרו של אורי אבנרי (העולם הזה 921) החושף את פרצופו האמיתי של המאור העתונאי הנדול ראוי שישמש אזהרה לכל מלחכי פנכא!

דוד גלברד, תל־אביב

...מעולם לא יצר עתונאי קטנתי כזה, ובצור קטן כל כך. סירחון כה נדול. הניבור הקטן הזה זכור עדיין ברוב נבורתו כשקרא בפאתוס „אל הסואץ!" עתה ממשיך הוא בנבורתו כשינוי אובייקט — לא אל הסואץ אלא „אל העולם הזה!"

יצחק כהן, תל־אביב

רבותי, מה כל הכעס הזה על הדוקטור האומלל? הרי נם הוא צריך לחיות! ומה יותר מעניין ו־מנביר את התפוצה מאשר לכתוב על העולם הזה?

שמחה ברנמן, חדרה

רמזתם מדי פעם כי תמורת שרותו, יתמנה ד־ר קליבך ציר ישראל בסדינה מסויימת. אם יעשה כך יהיה זה צלבון ויריקה בפרצופם של אנשים ישרים ונקיים כמו אבא אבן ואליהו אילת ה־מייצנים מדינה זו. מינויו של איש כקרליבך לתפקיד בזה אסור שיעשה. בדיוק כשם שאסור

כריכות „העולם הזה"

קוראים שמסרו את גליונו תיהם לכריכה יכולים לקבל את הכריכות במשרדי „העולם הזה", רחוב גליקסון 8, תל־אביב. החל מהיום, בין השעות 11.00 — 14.00 ובין השעות 16.00 — 18.00 כל יום ביום ששי, בשעות הבקר בלבד. קוראים ששיילמו עבור משלוח הכרכים, יקבלום לפי הכתובות שמסרו.

לתת לכפש לצוף ולעלות למעלה.

אליעזר רענן, תל־אביב

חבל על המקום שהקדשתם לו. הוא לא שלח אותו...

רנה שמואלי, ירושלים

בעקבות המורד

כה לחי לכיריים ואנשי־המרע שירדו למערת־האימים והאירו באור חרש את הקופת בר־כוכבא (העולם הזה 920).

מנחם שיידברג, רמות־רמז

מי יתן ולא נצטרך אנו ונשותינו וילדינו לתת־חבא במערות מפני אויב ולנחע ברעב למען חרות ארצנו. אבל אם יקרה כדבר, חס ושלום, יהיה רצון שנדע לעמוד באותה נבורה של אנשי מצדה.

איתן למברג, באר־שבע

נשק סודי

תמונת ההחתמה על העצומה למען נשואים אזרחיים (העולם הזה 919) נראית לי יותר מדי אידיאלית. לפי נסיוני המר, אני יכול לשער בבטחה, כי פעולת ההתחימים לא נמשכה זמן רב בשלמה. אותנו, התקיפו שומרי חומות־סין פעמים בזמן ההחתמה.

כראי להזכיר לאותם אנשי אנרוף שמאמציהם למתום את הפרצות בחומת־סין הישראלית, הם מאמצי שוא. הזמן הוא הנשק הסודי של הסור־צים.

חנן גולדרט, ירושלים

למועמד יש זכן

שמחנו לקרוא את מכתבו של הקורא שטרן הכולא לבעלי הזכנים להראות את יכולתם ב־התחרות על התואר אלוף הזכנים 1955. אולם מה זכותו של הקורא שטרן להציע את מועמדותו להתחרות? אולי אין לו בכלל זכן?

אפרים בוכמן, גדרה

בחשדותיו של הקורא בוכמן אין יסוד. זכנו של הקורא שטרן צומח בזכני־המציאות (ראה תמונה).

מועמד למכיות שטרן

יניקה מוקדמת

עד כמה שזכור לי העניין, הרי בפעם הראשונה ינקתי בהיותי בן 24 שעות. לפי מיטב ידיעותי קייב נוהג זה עד היום ברוב. חלקי העולם זכן גם בארץ. הוספתני על כן לקרוא (העולם הזה 918) כי האחות שרה לבני הזדרזה להניש לנב־ג'ורג'יס את ילדתה להנקה, שעה לאחר הלידה.

יוסף ר., חוות הנסיונות, נווה יער

זכרונו של הקורא יוסף ר. אינו מטעהו. הטעות היא כולה של עורך הכיתוב, שגזל לצערנו באינקובטור.